

La mirada

Toni Vall

tvallka@hotmail.com

La boca podrida

Dies reposats a Venècia. No puc evitar dedicar algunes estones a bussejar per les televisions italianes. Un panorama francament desolador governat amb mà de ferro per Mediaset, propietària d'un percentatge abusiu d'emissores. Devessall de concursos, absurds festivals de la cançó i informatius submisos fins a la nàusea. De tant en tant topo amb alguna pel·lícula revisable i amb escadussers reportatges històrics (una delícia sobre l'Adriano Celentano ens alegra el vespre) que són una petita festa.

De sobte ensopego amb una entrevista a una senyora que té la dentadura destrossada. El programa filma la feina del dentista sobre els seus queixals podrits i les seves dents grogues. Quin fàstic! S'ha d'estar molt malalt per considerar que això ha de formar part d'un pro-

El mal gust no té ni un bri de punt de vista que el redimeixi

grama televisiu, oi? Em pregunto com pot algú aguantar la mirada fixa a la pantalla i no caure desmaiada. I la senyora estava exultant, és clar. Contentíssima perquè li arreglaven la boca i a més tenia una càmera incrustada als incisius per donar-ne fe amb diligència.

Tinc al·lèrgia al tremendisme i encara més al paternalisme bavós, però em vénen calfreds quan comprovo que hi ha gent que s'està carregant la televisió, quan veig que el mal gust no té ni un bri de punt de vista que el redimeixi, quan el distanciament és impossible i el sentit de l'humor no ens salva de l'empenyada. I em fa pena. Benvinguts a la nova temporada televisiva. Ens ho passarem d'allò més bé.